Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.
Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.
Редакція пôдъ ч. 4 улиця св. Антонього.
Письма приймають ся лишь франкованû.
Рекламаціи неопечатанû вôльнû ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.
Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 22. Недѣля 27 Сѣчня (8 Лютого) 1891. **Рôкъ I.**

Ôдъ Редакціи.

Всѣхъ Вп. нашихъ Пренумераторôвъ, котрû „Народну Часопись" черезъ ц. к. Староства або агентуры, ц. к. Старостами вызначенû, ôдбирають, просимо звертати ся зъ рекламаціями не до Администраціи „Народнои Часописи", но до ц. к. Старостъ або агентуръ, въ котрыхъ пренумерату свою зложили. Заразомъ просимо тыхъ, котрû на рекламаціи свои не одержали ôдповѣди, щобы схотѣли ся звернути до дотычного ц. к. Староства або агентуры.

Переглядъ политичный.

До теперь еще нѣкому не повѣривъ король италійскій утворення нового габинету. Заслугамъ Криспього посвящує „Италія" довшій починокъ, въ котрôмъ вычисляє все, що пôдчасъ свого правлѣня перевѣвъ ôнъ на добро Италіи. „Завдякою его стараню и енергіи — пише *Италія* — одержала Италія перше право о зарядѣ громадъ и провинціи право санитарне, право о заведеняхъ и институціяхъ благотворныхъ и много иншихъ правъ, котрû разомъ зôбранû, представляють найлîберальнѣйшій и найлѣпше уложеный кодексъ, якого собѣ лишь пожелати можна. Четыре роки его дѣяльности ôзначували ся такою плодностію, котра цѣлковито ôдрôжняє ихъ ôдъ лѣтъ минувшихъ. Ôдъ року 1864 до 1887 р. для доброго законодавства не зроблено стôлько, якъ въ часѣ, въ котрôмъ володѣвъ Криспи и Занардельли при его боцѣ. Дальше, додає *Италія*, що Криспи, хотяй не буде министромъ однакъ яко мужъ стану и знаменитый парляментаристъ, все таки буде одною зъ найвыдатнѣйшихъ и найбôльше вплывовыхъ личностей въ сферѣ житя политичного Италіи.

О подорожи Найдост. Архикнязя Фердинанда д'Есть до Петербурга говорить *Fremdenblatt*: „Хотяй подорожь тоту треба уважати яко потѣшаючій симптомъ, то однакъ не властиво булобы говорити о миссіи политичнôй, до котрои нема найменшои причины. Замилованье супокою, якимъ ся царь ôдзначує, єсть тутъ давно звѣстне, а також и царь єсть цѣлковито пересвѣдченый о покоєвыхъ замѣрахъ Австріи. Квестіи дипломатичнû съ послѣдныхъ лѣтъ показали рѣжницѣ, а навѣть впростъ противности въ поглядахъ, однакъ стараньемъ було обохъ державъ, щобы не выпали зъ того антагонизмы обохъ державъ.

Одинокимъ интересомъ Австро-Угоръ на пôвостровѣ балканьскôмъ єсть лишень самодѣльный розвôй державъ балканьскихъ. Анѣ тамъ, анѣ въ Петербурзѣ въ сферахъ компетентныхъ не знайдуть вѣры злôстнû поголоски, котрû приписують Австріи иншû цѣли. Примиріє Австро-нѣмецке має на цѣли несамолюбну политику Австро-Угоръ на Востоцѣ, примиренû бо мають лишь волю утримати спокôй и суть чинниками, зъ котрыми такъ само числити ся треба, якъ въ царемъ, котрый уважає за свою задачу удержати для Россіи и Европы добродѣйства супокою. Визита цѣсаря нѣмецкого въ Нарвѣ, подорожь Найдост. Архикнязя Фердинанда и недавный побутъ в. кн. Николая у Вѣдни мають, если не политичне, то въ кождôмъ случаю симптоматичне значенье. Найдост. Архикнязь поверне, уносячи въ памяти образъ монарха, котрого умъ отвертôсть, доброта серця, загальне а высоке позыскали узнанье".

Köln Ztg. довѣдує ся зъ добре поинформованого жерела, що пруский министръ желѣзниць Майбахъ, внѣсъ передъ мѣсяцемъ просьбу о димисію; цѣсарь однакъ не принявъ такои, а лишень удѣливъ министрови кôлько мѣсячного урльопу для поправленя здоровля. Въ кругахъ политичныхъ рознесла ся однакъ всюда поголоска, що п. Майбахъ не поверне бôльше на своє дотеперѣшне становище. Цѣсарь нѣмецкій мавъ высказати своє баженье, щобы проектъ уставы о пiянствѣ мôгъ бути якъ найскорше предложеный соймови.

Справы краєвû.

Зъ комисіи краєвои для справъ промышленныхъ.

Въ понедѣлокъ, дня 2-го с. м. ôдбуло ся въ гмаху соймовôмъ пôдъ проводомъ Маршалка краєвого, кн. Євстахія Сангушки, а въ части пôдъ проводомъ гр. Володимѣра Дѣдушицкого засѣданье комисіи краєвои для справъ промышленныхъ.

Присутнû були пп.: Хшановскій Левъ, кн. Юрій Чарторискій, Иванъ Франке, Казимиръ Ляскôвскій, Михаилъ Михальскій, Навратиль Арнульфъ, Романовичь Тадей, Ротшеръ Иванъ, Щепановскій Станиславъ, д-ръ Верещинскій Осипъ, Вержбицкій Людвикъ, Захарієвичь Юліянъ, Зеленевскій Левъ, д-ръ Згôрскій Альфредъ и Зіма Францъ.

Пп. Барановскій, Федоровичь и Мохнацкій оправдали свою неприсутнôсть.

І. П. Романовичь, яко предсѣдатель секціи администраційнои и шефъ бюра комисіи, здавъ

Мисіонарь

Отець Даміянъ.

(Дальше).

Не нагадуючи ся сейчасъ звернувъ ся о. Даміянъ зъ прозьбою до присутного свого Пастыря и Настоятеля.

Зворушеный єпископъ принявъ офѣру, поблагословивъ его замѣрамъ и ôдплывъ, лишаючи о. Даміяна середъ выбраноï нимъ паствы бѣдныхъ прокаженныхъ. Закимъ однакъ ôдъѣхавъ, промовивъ до полишенои тои оселѣ: „Дотеперь дѣти мои були вы самû на тôмъ островѣ; ôдтеперь не будете бôльше сиротами. Лишаю вамъ священника, котрый хоче бути вашимъ отцемъ и братомъ, и такъ полюбивъ васъ на земли, такъ полюбивъ души вашû въ вѣчности, що постановивъ ся лишити мѣжъ вами, зъ вами жити и умирати".

И тымъ то способомъ — писавъ опôсля о. Даміянъ — дякуючи особенному провидуню Спасителя, котрый на земли тôлько милосердія мавъ для прокаженыхъ, осѣвъ я въ Калявоо, на островѣ Мольокай, въ маю 1873 р. Тогды мавъ я лѣтъ 33 и тѣшивъ ємъ ся найлѣпшимъ здоровльемъ.

Закимъ приступимо до опису дѣяльности о. Даміяна межи прокаженными, пару хотьбы словами сказати мусимо о дивнôй тôй слабости. Проказа числить ся до найгôршихъ слабостей заразливыхъ, и лежить въ тôмъ, що тѣло покрывае ся струпами, гние и помалу змѣнює ся въ одну велику рану, при чôмъ члены тѣла дôткненû слабостію тою ôдпадають. Здавалобы ся, що страшна та слабôсть, о котрôй такъ часто згадує ся въ Письмѣ св. минула ся разомъ зъ давними вѣками и слѣдôвъ єи бôльше не ма. Сказанье таке булобы дуже несправедливе. Хотяйбо въ нынѣшныхъ часахъ не добачуємо єѣ у насъ, то за то на востоцѣ пожирає она тысячь жертвъ и въ деякихъ окрестностяхъ ширить ся що разъ бôльше. А и въ Европѣ суть мѣсцевости, котрû назвати можна гнѣздами проказы. И такъ Италія нѣколи не позбуває ся прикозы, именно въ полудневыхъ єи частяхъ слабôсть та взмагає ся, тымъ бôльше, що безладъ правительства не умѣє запобѣгчи злому. По Италіи йде Норвегія и Португалія, въ Италіи трафляє ся слабôсть тота въ Ривѣерѣ, въ багнахъ Convacchio и Ferary, не менше въ Сициліи, де и нынѣ ся ширить; на островахъ егейскихъ, въ Тесаліи и Македоніи, а особливо на Кретѣ. Надзвычайно однакъ ширить ся слабôсть тота въ Россіи, въ надбалтицкихъ провинціяхъ, и тому заложено недавно въ Ридзѣ особный шпиталь для прокаженыхъ.

Въ иншихъ частяхъ свѣта ширить ся проказа такъ дуже, що дôткненыхъ нею можна числити на миліоны. Дослѣды выказали, що зародишь ироказы потребує найменше пôвъ вѣку, щобы ся розвинути и доспѣти. На островы Сандвихскû, де живъ и страдавъ о. Даміянъ, принесли проказу моряки около р. 1850, и ôдъ часу того взмагала ся она постепенно чимъ разъ гôрше. Въ р. 1853, на 67.000 мешканцѣвъ Аргипелягу було 230 звѣстныхъ прокоженыхъ, въ р. 1863 взросло число то до трехъ тысячѣвъ, а нынѣ на островѣ Мольокай єсть ихъ около 1100. Одинокимъ средствомъ противъ ширеня ся проказы, єсть ôдлучуванье прокаженыхъ ôдъ здоровыхъ, бо кожде зôткненье ся зъ ними, уживанье тои сажои одежи, або иншихъ рѣчей, выставляє на зараженье ся слабостію, на котру ратунку не ма.

Середъ людей такою дôткненыхъ слабостію, прiйшло ся жити о. Даміянови. Островъ Мольокай, дожизненна вязниця проказою дôткненыхъ жителѣвъ Архипелягу, належить до найкрасшихъ мѣсць на свѣтѣ. Воздухъ тутъ лагôдный, небо вѣчно погôдне, найбогатша ростинность, словомъ пречудный рай божій, будучій заразомъ мѣсцемъ болю и нещастя. А прецѣнь до приѣзду о. Даміяма, бувъ шмать сей землѣ правдивымъ пекломъ и гнѣздомъ грѣха. Проказою дôткненû, стративши надѣю на дочасну и вѣчну будучнôсть, шукали потѣхи въ пiянствѣ, выробляючи собѣ на мѣсцю напитокъ зъ кореня рослины, названои въ мовѣ краєвôй *Ki*. Напитокъ сей доводить до шалу и пôдъ его впливомъ страшнû дѣлли ся тутъ рѣчи. Мешканцѣ Мольокай не вязали

справу зъ дѣяльности секціи и бюра ôдъ часу послѣдного засѣданя комисіи повнои, котре ôдбуло ся при кôнци засѣданя. Справозданье се принято до вѣдомости.

II. П. Франке предложивъ приготовани̂ черезъ секцію администраціи̂ну внесеня що до средствъ, яки̂-бы предприняти выпадало, щобы розширити въ краю нашôмъ такъ зв. „школы промышленни̂ доповняючи̂", т. є. школы вечѣрни̂ для терминаторôвъ, котри̂ то школы у всѣхъ краяхъ просвѣщенныхъ творять пôдставу интеллектуального пôднесеня стану ремѣсничого. Въ Галичинѣ до теперь єсть такихъ школъ лишень 21, такъ, що взявши на увагу просторонь и заселенье нашого краю, стоимо позаду всѣхъ иншихъ краѣвъ Монархіи, навѣть и Буковины.

Школа промышленна доповняюча, котра звычайно мѣстить ся въ льокалю иншои школы, коштує дуже мало — ледво 1.200 до 1.500 зл. рôчно, зъ чого $^1/_3$ покрываe Скарбь державный, $^1/_3$ Скарбъ краєвый, лишень $^1/_3$ часть, т. є. 400 до 500 зл. интересована громада.

Комисія ухвалиха просити Выдѣлъ краєвый, щобы выступовавъ до магистратôвъ 32 мѣстъ нашихъ богатшихъ завôзванье до запроваджения школъ промишленныхъ доповняючихъ.

III. Фундація жидôвска Марка Бернштайна у Львовѣ, призначена на ширенье науки ремесла межи населеньемъ жидôвскимъ, посѣдає незхôснованый до нынѣ фондъ въ сумѣ 11.000 зл., призначеный завѣщаньемъ фундатора на утворенье у Львовѣ спеціяльнои школы пряджения для жидôвъ. Понеже основанье такои школы при такъ малôмъ фондѣ єсть неможливе, для того, удавъ ся зарядъ фундаціи до ц. к. Намѣстництва зъ просьбою, щобы уповажнено єго до ôдповѣдной змѣны того запису. Ц. к. Намѣстництво зажадало въ тôй мѣрѣ опиніи комисіи краєвои для справъ промишленныхъ. Комисія ухвалила, бажаючи по змозѣ якъ найстислѣйше заховати волю фундатора, выразити свою гадку, що капиталъ сей повиненъ бути захованый дальше зъ застереженьемъ ужитя єго на цѣль, черезъ фундатора назначену, єслибы надала ся до того яка спосôбность. но процента капиталу фунданійного, щобы могли бути долучувани̂ до сумы загальныхъ фундацій цѣлыхъ, зъ котрыхъ то доходôвъ удержує ся у Львовѣ жидôвска школа промышленна доповняюча, и роздають ся запомоги ремѣсникамъ жидôвскôмъ на подорожи.

На пôдставѣ внесень, предложеныхъ черезъ п. Навратиля, ухвалено впровадити въ житье робôтню научну шевску въ Угновѣ, въ повѣтѣ равскôмъ. На куратора предкладає комисія Выдѣлови краєвому посла Франц. Єнджейовича, а на управителя, много заслуженого около пôднесеня промыслу въ Угновѣ, учителя мѣсцевои школы, п. Александра Целевича, на инструктора фахового, п. Адама Готмана, грунтовно обзакомленого въ заводѣ шевскôмъ за границею въ школахъ спеціяльныхъ, въ фабрыкахъ и у знаменитывъ майстрôвъ.

Постановлено такожь спомочи стараня угнôвскихъ гарбарôвъ въ основаню спôлки, въ цѣли заложеня тамъ поступовои гарбарнѣ.

Справы шкôльни̂.

Зъ кôнцемъ с. р. шкôльного перестає истнувати высша школа реальна въ Ярославлю а входить въ житье сема кладу зъ рôвночасною перемѣною тои школы реальнои на гимназіюмъ державну. Справа урегульованя грона професорôвъ, ôдповѣдно до змѣненыхъ потребъ заведеня, и доповненье силъ учительскихъ новыми, єсть вже въ току, а ôдповѣдни̂ внесеня зôстали вже предложени̂ Министерству вѣроисповѣданя и просвѣты. Заразомъ ведуть ся переговоры зъ громадою мѣста Ярославля взглядомъ дефинитивного обнятія тои гимназіи въ зарядъ державный.

Въ цѣли пôднесеня руху наукового середъ учителѣвъ на провинціи, призволило Министерство просвѣты на внесенье краєвои Рады шкôльнои на преміованье працъ програмовыхъ, помѣщуваныхъ въ печатаныхъ рôчныхъ програмахъ школъ середныхъ. Поодиноки̂ ремунераціи, котри̂ кождоразово будуть призначувани̂, не можуть выносити надъ 100 злр., а рѣчею Рады шкôльнои буде представити щорôчно ôдповѣдни̂ внесеня на ремунерованье поодинокихъ працъ. Постановленье то не ôдносить ся однакъ до школъ середныхъ у Львовѣ и Краковѣ.

Наслѣдкомъ постановы краєвои Рады шкôльнои має бути въ цѣли розширеня науки исторіи краю родимого вже въ будучôмъ роцѣ шкôльнôмъ перенесена наука предмету того зъ клясы VI до III, а заразомъ має бути розпоряджене, щобы учителѣ исторіи всемірнои увзгляднями при науцѣ предмету того *обширнѣйше исторію Руси и Польщи.*

Сама наука исторіи краю родимого буде значно змѣнена и розширена. Наколи бо молодѣжь шкôльна приступить до неи, будучи вже докладно обзнакомлена зъ тломъ историчнымъ, на котрôмъ развиває ся исторія Руси и Польщѣ и знаючи головни̂ подѣѣ тои исторіи, тогды задача учителя исторіи краю родимого, яко осôбного предмету научного, зверне ся до обширнѣйшого трактованя фактôвъ исторіи родимои и до повнѣйшого увидатненя исторіи ôдношень внутрѣшныхъ и географіи историчнои.

Для переведеня реформы тои, уложена зôстала ôдповѣдна инструкція для науки предмету того, а по затверджeню еи будуть выдани̂ нови̂ пôдручники такъ для исторіи всемірнои, якъ и для исторіи краю родимого. Выпрацьована програма пôддана ôстала оцѣнѣ значнѣйшихъ репрезентантôвъ тои галузи научнои, въ цѣли удѣленя єще ôдповѣдныхъ вказôвокъ передъ остаточною децизією.

Акція передвыборча.

Предвыборчій Комитетъ центральный польскій для восточнои Галичины ôдбувъ вчера по полудни пôдъ проводомъ свого презеса, кн. Адама Сапѣги довге, бо кôлька годинне засѣданье. Комитетъ обрадовавъ надъ становищемъ, яке має заняти супротивъ предвыборчого Комитету руского, котрый черезъ уста свого презеса посла Романчука высказавъ, *що бажає ввôйти въ сполученье зъ Комитетомъ центральнымъ польскимъ и въ порозумѣнію зъ нимъ перевести акцію выборчу.*

По довгôй дискусіи згодили ся всѣ, що потреба прихильно ôдповѣсти на пропозицію Комитету руского и поручити бюрови польского Комитету центральночо, щобы *увôйшло въ переговоры* зъ Комитетомъ рускимъ.

По обдуманю способу, въ якій укладъ такій давъ-бы ся перевести, рѣшено предложити Комитетови рускому слѣдуючу програму:

Польскій центральный Комитетъ поставить въ каждôмъ окрузѣ своихъ кандидатôвъ. Въ тыхъ самыхъ округахъ будуть ставити своихъ кандидатôвъ такъ Комитетъ головный рускій, якъ и Русская Рада.

При першôмъ голосованю будуть Поляки голосовати на свого кандидата, поставленого черезъ Комитетъ центральный; Русины будуть голосувати на свого, а Москалюючи на свого. При такôмъ розстрѣленю голосôвъ єсть рѣчею певною, що жаденъ кандидатъ не достане абсолютнои бôльшости. Въ такôмъ случаю, коли прійде до стислѣйшого выбору межи кандидатомъ рускихъ народовцѣвъ а кандидатомъ москвофилôвъ, обовязує ся Комитетъ польскій, що всѣ Поляки будуть голосовати на кандидата руского комитету а щобы спôльными силами побороти Москалефилôвъ, Николибы прійшло до стислѣйшого выбору межи польскимъ кандидатомъ а москалефильскимъ, всѣ Русины котри̂ при голосованю голосовали на кандидата руского Комитету, будуть голосовати на Поляка.

Пропозицію тоту предложило вчера президіюмъ Комитету цéнтрального Комитетови рускому.

Въ Чортковѣ ôдбудуть ся дня 10 с. м. предвыборчи̂ зборы въ цѣли выбору комитету предвыборчого.

Округъ выборчій Бяла, Величка-Новый Сончь заступавъ до теперь б. министръ скярбу д-ръ Дунаєвскій. Понеже теперъ д-ръ Дунаєвскій зôставъ именованый членомъ Избы вельможь, а тымъ самымъ не може вже бути выбранымъ до Избы посольскои, мѣсто Бяла-Вьеличка - Новый - Сончь поставить кандидатуру другого посла.

Въ Городку пôдъ Львовомъ має ôдбути ся нынѣ предвыборче зôбранье въ цѣли обговореня кандидатуры изъ сельскихъ громадъ Львôвъ-Городокъ-Яворôвъ. Округъ сей заступавъ до теперь п. Давидъ Абрагамовичь.

Въ Сяноцѣ завязавъ ся предвыборчій комитетъ зъ округа сельскихъ громадъ Сянокъ-Березôвъ-Лѣско. Комитетъ ôднѣсъ ся до теперѣшного посла п. Гньевоша, щобы той явивъ ся передъ выборцями.

Слухи, буть - то - бы головный директоръ желѣзницѣ Карль-Людвика бар. Сохоръ, зрѣкъ ся кандидатуры, суть неправдиви̂. Бар. Сохвръ зголосивъ официяльно свою кандидатуру въ куріи мѣстъ Броды-Золочѣвъ.

Въ четверъ ôдбуло ся въ сали ратушевôй перше предвыборче зôбранье выборцѣвъ мѣстъ

ся жадными правами и страшна розпуста володѣла середъ людей, подôбнѣйшихъ радше до трупôвъ, якъ до людей живыхъ. Тожь и смерть гоподарила туть по своему.

Коли о. Дамянъ прубувъ до Мольокай, число прокаженыхъ выносило надъ 1000, половина зъ того зачисляла ся до Церкви католицкои. Смертнôсть була значна, пересѣчно умирало ихъ 12 тыжднево. Але число загальне не зменшило ся, бо що разъ-то новыхъ довожено слабыхъ, вышукуючи ихъ пильно цо йѣли̂мъ архипелягу островôвъ Сандвихъ.

Отець Дамянъ знавъ, зъ горы, що и єго не мине, скорше чи пôзнѣйше та слабôсть, однакъ не менше ôдважно забравъ ся до працѣ апостольскои середъ сеи горстки заблудшихъ. Лагôдне успособленье, якимъ ôдзначували ся вже зъ природы єго нови̂ пôдвластни̂, улегчило єму тяжку задачу. Одразу позыскавъ собѣ ихъ довѣріє уляглôсть и любовъ. Помалу выкоренивъ піянство, ввѣвъ якійсь ладъ, дисциплину и карнôсть середъ тои републики нещасныхъ. При тôмъ ставъ шукати средствъ якими множнабы осолодити тяжку долю тыхъ нещасныхъ, и улекчити ихъ терпѣня. Постаравъ ся перше всего о добру воду, бо тои бракло на островѣ и удало ся єму ôдкрыти дуже добри̂ жерела. По тôй першôй побѣдѣ ставъ добрый пастырь вышуковати розличныхъ средствъ и способôвъ, якими мôгъ-бы улекчити гôрку долю своихъ овечокъ и дойшовъ до того, що по кôлькохъ лѣтахъ не одинъ зъ прокаженыхъ голосно повтѣрявъ, що єслибы вразъ зъ уздоровленьемъ мавъ опустити Мольокай, то волить стократно стати въ проказѣ.

Тѣшивъ ихъ о. Даміянъ въ житию, потѣшавъ именно въ годинѣ смертіи. Пôдчасъ кôльканайцять лѣтого єго побуту середъ прокаженныхъ, обчислено, що бôльше якъ двѣ тысячѣ зъ нихъ заосмотривъ на дорогу вѣчности. Не диво, що зъ такими овочами душъ спасеныхъ и потѣшеныхъ, солодко було єму перебувати въ тôмъ заклятôмъ закутку землѣ.

Одинъ подорожникъ американьскій въ р. 1887 одвѣдувавъ осаду прокаженыхъ и майже першу о нѣй подавъ вѣдомôсть, котра туть навести кôлька дробницъ буде на добѣ:

„Надъ дорогою, вючою ся межи моремъ и селомъ, стоить капличка, а крестъ на еи верху, и другій крестъ поставленый на цвинтара, свѣдчать, що нещасни̂ ти̂ не суть туть сиротами. Ворота, ведучи̂ до каплички и цвитарія, отворили намъ дѣти, котри̂ бавили ся весело на цвинтари. Повитали насъ гречнымъ поклономъ, а наколи скинули шапки спостерегли мы зъ переражевьемъ, що всѣ ти̂ бѣдни̂ головки и твари були поорани̂ страшными, неразъ закровавлеными ранами.

(Дяльше буде.)

Львова. Зôбранье освѣдчило ся одноголосно за програмою лѣвицѣ и рѣшило не завязувати предвыборчого комитета, а лишень кандидати повинні зголосити свою кандидатуру въ президіи магистрата до дня 12. с. м. Опосля предложитъ президія кандидатуры тоті на предвыборчôмъ зôбраню, на котрôмъ стараючі ся о мандатъ зложать свое політичне вѣроисповѣданье.

Въ станиславôвскôмъ окрузѣ бôльшихъ посѣлостей, Станиславôвъ-Толмачь-Богородчаны-Бучачь пôднесену кандидатури гр. Войтѣха Дѣдушицкого, котрый довші лѣта заступавъ округъ сей, а послѣднои лишень каденціи зрѣкъ ся мандату. На его мѣсце выбраный бувъ Станиславъ Цѣнскій, котрый такожь завôзвавъ своихъ выбирателѣвъ на день 29. с. м. Кромѣ того мае кандидовати въ станиславôвскôмъ окрузѣ п. Володиславъ Гнѣвошь зъ Потока.

Силезія пише, що въ Корнайбургу кандидовати буде дотеперѣшный депутованый зъ Тронау п. Фусъ.

Въ поступовôй партій четвертои части Вѣдня настало роздвоенье. Одна часть есть за кандидатурою дотеперѣшного депутованого п. Матшеко, друга хоче мати своимъ заступникомъ п. Похера зъ Майнбурга.

Зъ Грацу доносять, що понеже въ повѣтѣ Брукъ наслѣдкомъ роздвоеня выборцѣвъ легко моглобы прійти до выбору кльерикала, длятого мали мѣсце переговоры межи головою антисемитôвъ и поступовыми селянами. Въ Грацу есть запевненый выбôръ Дершатаса; що до другого кандидата голосы подѣлені.

Читаемо въ *Дѣлѣ*: На предвыборчихъ зборахъ въ Стрыю була гадка завязати на вѣчу комитетъ передвыборчій, але при поступованю борбифаксôвъ не тыкано тои справы. Зъ другои стороны посолъ Антоневичь, пôзнавши настрôй зборôвъ, не важивъ ся выступити зъ промовою кандидатскою тымъ больше, що мѣжь селянами говорено лишь о кандидатурѣ посла Телишевского. По вѣчу ôдбулась приватна нарада борбифаксôвъ у катихита о. Гмитрика; чи тамъ ухвалено ставити кандидатуру п. Антоневича, не знаемо, але то намъ звѣстно, що сами борбифаксы узнавали шансы тои кандидатуры; своеи за малі. Рôвночасно народовцѣ, скликавші вѣче, завязали комитетъ, котрый мае прибрати собѣ до сорокъ людей и ôдбуде вже першу нараду слѣдуючого тыжьдня, а ôдтакъ завôзвати кандидатôвъ до мандату посольского заявити свое вѣроисповѣданье політичне. — Повѣтова рада, якъ мы вже сказати скликала знову вôйтôвъ и деякихъ выборцѣвъ до заложеня повѣтового комитету предвыборчого, и выбрано ширшій комитетъ зъ 36 людей, Русинôвъ и Полякôвъ, та и. тѣснѣйшій комитетъ зъ чотырохъ осôбъ, а то: бурмистра Будзиновского яко председателя. о Ив. Татомира, п. Баранецкого шляхтича зъ Городища и п. Иванчишака, селянина зъ Бѣсковичь“.

Дописи.

Самборъ 5 лютого 1891.

Вѣче въ Самборѣ дня 5-ого лютого ôдбуло ся дуже величаво. Було 300 до 400 Участникôвъ. Въ сали ратушевôй (2 комнаты) була така велика товпа народа, що трудно було перейти. Помѣжь зôбраными бачили мы самі знатнѣйші личности повѣта Самбôрского. Помимо того, що цѣль нарады вѣча явно оголошена була въ часописяхъ и въ запрошеняхъ — прийшли такожь и противники тои цѣли (москальофилѣ) а то тôлько длятого, щобы пôсля науки п. Маркова рефлектовати (т. е. кричати и галабурды робити). Горстка тыхъ людей такъ понижила свое достоинство, що нарôдъ пальцями на нихъ показувавъ (а дивѣтъ, о Москалѣ!) и бесѣды ихъ не хотѣли слухати! Вѣче ухвалило 3 адресы: 1) преданности церквѣ католицкôй на руки Єго Ексц. Митрополита; 2) преданности Єго Величеству на руки Єго Ексц. Намѣстника; 3) повне довѣрье и подяку посламъ народовцямъ на руки п. Романчука. Честь належитъ ся мешканцямъ повѣта Самбôрского, що ôдтрутили ôдъ себе гниль заграничну —! *Свѣдокъ.*

Стрыйщина.

Кто мы, що мы и чіи мы дѣти, показало ся найлѣпше въ четверъ на зборахъ пôдгôрскои рады въ Стрыю. Нашимъ „объединителямъ“ прійшло такого облизня дôстати, що певно жадного зъ нихъ нога не стане бôльше въ Стрыю. Якъ вамъ вѣдомо, скликані були на четверъ перші загальні збори Пôдгôрскои Рады и то на другу годину въ салѣ Руского Касина. Объединителѣ впали на добру гадку не допустити до уконституованя ся выдѣлу, а проводирѣ ихъ оо. Залозецкій и Давидовичь скликали на ту саму годину и въ тоту саму салю своихъ одномышленникôвъ на предвыборчі зборы. Колижь дѣйстно хотѣвъ проф. Дубравскій зачати промову, ôтворяючу зборы, явило ся на сали бôльше священникôвъ и селанъ зъ о. Залозецкимъ на чолѣ и звели крикъ, що о. Скобельскій мае голосъ. Замѣшаню положили конець наші селяне; о. Скобельского стягнули за полы на долину, а доперва тогды приступивъ проф. Дубровскій до слова. Пôдрôбниць описувати вамъ не буду, анѣ змѣсту поодинокихъ бесѣдъ, хотяй вартабы, досыть сказати, що одну часть крикунôвъ, объеденителѣвъ выгнали селяне зъ салѣ, а решта, бачучи, що виноградъ квасный бо дôстати его годѣ, що не вдѣють ничого, а дальша опозиція зъ ихъ стороны готова выкликати на нихъ бурю кулакôвъ розъяренныхъ селянъ, вынесли ся по тихо зô салѣ.

Найважнѣйшою ухвалою *зборôвъ есть вотумъ недовѣрія послови Антоневичови.* Щожь на то скажете, пытавъ я селянъ, що Антоневичови ухвалено вотумъ недовѣрія? — Дôстало ся котюзѣ по заслузѣ, сказавъ одинъ кремезный селянинъ. — Самі смѣтять хату и самі крикъ зводять, додавъ другій. — То гôрше ôдъ жида, самі плюють на свое гнѣздо.

И такихъ голосôвъ бувъбы учувъ бôльше а певно для того, що за Антоневичомъ „стоять миліоны“.

До выдѣлу выбрано о. Теодоровича (Синевôдско) яко голову, а на выдѣловыхъ: оо. Авдиковского, Давидяка, Бобикевича, проф. Дубравского, п. Тышовницкого, властителя дôбрь и Андруха Бервика господаря. Заступники: п. Б. Кирчôвъ, п. Иванъ Вахнянинъ и Юрій Гагелюкъ.

Выдѣлъ сей мае ся такожь уважати яко комитетъ предвыборчій. Зборы вели ся дуже поважно и зъ тактомъ, ôдъ хвилѣ, коли „старі“ вынесли ся. Показало ся ясно, за кимъ нарôдъ за нами, чи за 80 миліоновою русскою землею.

Очевидець.

Збаращина,

Дня 5. с. м. стававъ посолъ о. Сѣчиньскій передъ своими выборцями въ Збаражи. На зборы явилось надъ 400 выборцѣвъ и правыборцѣвъ. Одноголосно признано п. Сѣчиньскому вотумъ довѣрія.

ОО. Зарицкій и Билиньскій, котрі внесли, щобы удѣлити п. Сѣчиньскому вотумъ недовѣрія, опустили салю. Якось не веде ся нашимъ „невѣроломнымъ“.

Кроника.

— **Є. В. Цѣсарь** подаровавъ громадѣ Бордуляки, повѣта бродского, на внутрѣшне уряджене школы 50 зл.

— **Самоубійство.** Передвчера застрѣливъ ся у Львовѣ при улици св. Лазаря, Рудольфъ Запиґаля, числячій 30 лѣтъ, стану вôльного. Причиною були правдоподôбно дуже сумні ôдношеня маетковій.

— **Процесъ о публичне насильство** веде самбôрска прокураторія противъ 14 селянъ зъ Нагуєвичь, пов. самбôрского и вчера зачавъ ся першій день головнои розправы. Рѣчь мала ся такъ: Спôлка нафтана, Федоровичь и Щепановскій, хотѣла копати нафту въ Нагуєвичахъ и згодила ся зъ селянами по 10 зр. ôдъ закопу 5 прц. выкопанои нафты и 11 прц. выкопаного воску на 20 лѣтъ. Селяне згодили ся, деякі пôдписали контракты и деякі мали вже пôдписувати у нотаря, котрый приѣхавъ дня 22 червня мин. року до Нагуєвичь. Наразъ селяне, пôдмовлені мабуть жидами, обступили хату, де бувъ нотарь и домагали ся доконче выцофаня контрактôвъ, при чôмъ грôзьбы дôйшли до такои степени, що ажь жандармерія мусѣла интервенювати. Селяне сидѣли два мѣсяцѣ въ слѣдствѣ. Розправа потреває зô два днѣ але що найважнѣйше то се, що селяне не хотять выявити имена жидôвъ, котрі ихъ до того пôдбунтовали.

— **Слѣды Уніи** въ заходныхъ россійскихъ губерняхъ, мимо 60-лѣтного гоненя и заглады, ще декуди показують ся. Въ Вѣтебскій губерніи, лепельскôмъ повѣтѣ, мѣсцевый „благочинный“ (деканъ) запримѣтивъ, що въ некоторі дни и свята збирає ся много народа по церквяхъ, а навѣть въ будні дни, въ котрі колись святковано память Священномученника Іосафата, бôльше народу буває, якъ навѣть въ найперші свята казенной вѣры. То его здувувало, ставъ слѣдити, выпытувати, ажь дôйшовъ правды, що нарôдъ, хоть вже ясно не знає чому? однакъ взявши въ преданю по батькахъ, особенне пошанованье для тыхъ днѣвъ, котрі за уніи були святочні, вѣрно сего преданя хоронить до нынѣ. По такôмъ ôдкрытю духовно-поліцийного ступайки россійского, можна сподѣватись новои бѣды на невинный нарôдъ, въ видѣ „штрафôвъ“ арештôвъ и т. п. Божъ, треба доконче ті слѣды такъ ненавистнои для шизматикôвъ уніи, затерти доконе а затерти на свôй способъ, монополь, котрого має лишь одно чиновництво россійске

— **Въ Подôлской губерніи** зновъ, якъ пишуть „Волын. Епар. Вѣдомости“ (Ч. 19, 1890), подольскій епископъ шизматыцкій, бôльше якъ 100 крестикôвъ, медаликôвъ и образочкôвъ католицкихъ, запримѣтивъ межи „православнымъ“ людомъ. Се его такъ згôршило. що чимъ скорше казавъ свому духовеньству роздобути крестикôвъ, медаликôвъ и т. п. предметôвъ, и ті розсыпати помежи нарôдъ. Буде зъ того зыскъ моральный, але буде и матеріяльный зъ розпродажи тыхъ предметôвъ.

— **Якъ обходити ся зъ замерзлыми?** На сей тематъ мавъ недавно проф. д-ръ Мозетіґъ у Вѣдни ôдчитъ и радить приводити замерзлыхъ до притомности при помочи зимна, именно осторожнымъ натираньемъ снѣгомъ, бо нагле ôдтаєнье може мати найгôрші наслѣдки. Осторожнôсть потрѣбна ще тымъ бôльша, бо замерзлі члены легко ломлять ся. Єсли тѣло замерзло цѣле, то треба его натирати на вôльнôмъ воздусѣ, або въ нетопленôй комнатѣ, ôдтакъ зладити холодну купѣль до половины, натирати водою и вложити въ конци до зимнои постелѣ. Огрѣванье тѣла повинно наступити изъ внутрь а не за-для внѣшного дѣланя тепла. Кромъ того вливає ся до губы замерзлого певну скôлькôсть зимныхъ спірітуозôвъ, а ажь позднѣйше лѣтну гербату або чорну каву. Єсли бы за-для надто скорого дѣланя внѣшного тепла, мало настати значне перекровавленье, показуюче ся тымъ, що лице почервонѣє, голова болить и т. п., то тогдѣ треба зновъ звернути ся до зимна. Єсли въ змерзлі члены не вертає ôдъ разу чувство, єсли остають зимні, синьо-червоні, єсли выступають опариска, то тогдѣ мало єсть надѣѣ, щобы привернути житье замерзлому. Помимо того треба робити ароматичні оклады, щобы зарадити льокальному завмираню тѣла. Найлекше замерзають найтонші части тѣла, якъ уши, нôсъ, пальцѣ.

— **Доносять** зъ Нового-Йорку, що въ Йона, на островѣ Ява, мало мѣсце страшне землетрясенье. Цѣла одна часть мѣста, замешкала черезъ Хинчикôвъ, зôстала знищена цѣлковито, а и другі, замешкалі Европейцями, понесли великі шкоды.

---

† Посмертнї оповѣстки.

† **Іоанъ Герасимовичь,** парохъ въ Гнилицяхъ великихъ, дек. збараского, аеп. львôвскои, упокоивъ ся дня 29 сѣчня с. р. въ 77-ôмъ роцѣ житя а 50-ôмъ роцѣ священьства. Покôйный бувъ щирымъ патріотомъ. Вѣчна ему память!

Телеґрамы.

Вѣдень, 7 лютого. До *Pol. Corr.* доносять зъ Пешту, що послѣдными днями наступили въ справахъ тарифы фрахтовои обясненя межи правитель. австрійскимъ и угорскимъ, а днесь можна вже предвидѣти на певно спокôйный перебѣгъ и вдоволяюче полагодженье сей квестіи.

Бернъ, 8. лютого. Рада звязкова пересвѣдчивши ся, що не можна довше утримовати въ тайнѣ конструкціи нового карабину, удѣлила департаментови военному потрѣбныхъ въ тôй мѣрѣ инструкцій.

Римъ, 4 лютого, Доносять урядово: Король наказавъ Рудиньому уложити новый габинетъ.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.